

Arrest

nr. 79 963 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 20 december 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. KOLINSKY, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 november 2008 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 november 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ongegrond.

Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum 17.11.2008 van bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

G., M. (...) (R.R.; 071112054238)

Nationaliteit: Marokko

geboren te Berkane op 20.11.1971

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 4.3.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor G. M. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 24.11.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Marokko."

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Betrokkene heeft geen nood aan mantelzorg en kan reizen."

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Marokko.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De specifieke gezondheidszorg die betrokkene nodig heeft is een deel van de primaire gezondheidszorg. Behandeling van zulke aandoeningen is beschikbaar op het primaire niveau. Poliklinieken zijn tot op zekere hoogte geïntegreerd in de primaire gezondheidszorg. 200 gezondheidscentra verspreid over het land bieden deze zorgen aan binnen de primaire gezondheidszorg.

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, kunnen we naar enkele instanties en projecten verwijzen waarop betrokkene beroep kan doen. Zo is er Amo. Amo staat voor Assurance Médicale Obligatoire. Het is opgericht voor werknemers uit zowel de publieke als uit de private sector. De werknemers en de werkgevers dienen een bijdrage te leveren. Ze moeten 54 dagen van bijdrage leveren in een periode van 6 maanden kunnen aantonen, voorafgaand aan de ziekte alvorens ze kunnen profiteren van de financiële steun van de AMO. Er zijn verschillende aandoeningen en behandelingen die deels worden terugbetaald door de CNOPS (publieke sector) en de CNSS (private sector) -> zie hiervoor ook de website van ANAM. Er kan eveneens verwezen worden naar Ramed. Ramed staat voor Régime d'assurance médicale des économiquement démunis. Het is één van de verschillende luiken van de dekking van de medische basiszorg. Het is gebaseerd op principes van sociale bijstand en nationale solidariteit. Het regime is bedoeld voor de economisch zwakkere die geen deel uitmaken van de systeem van de verplichte ziekteverzekering (AMO). De mensen die kunnen profiteren van dit regime zijn zonder onderscheid gedekt door deze vorm van ziekteverzekering. De zorgen worden verstrekt in de publieke ziektehuizen, andere publieke gezondheidsinstellingen of diensten die afhangen van de Staat. Ook medicatie valt hieronder.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt tevens dat betrokkene werkbekwaam is. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko - het land waar zij tenslotte 32 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: de vernietigde instructie van 19.07.2009, meer bepaald de criteria "ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering

in België) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het KB, van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie-en asielbeleid waarbij riem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...). Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene/n te willen overhandigen."

1.3. Op 20 december 2011 wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Reden van de maatregel;

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster de schending op van "de wet van 15/12/1980, art 9 Ter, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht."

Verzoekster betoogt als volgt:

"Verzoekster heeft het recht tot vestiging in BELGIË op basis van het artikel 9 Ter van de wet van 15/12/1980;

Op 13/11/2008 diende verzoekster een regularisatieaanvraag conform artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980 in;

Deze wordt ontvankelijk verklaard op 27/03/2009 en hij wordt in het bezit gesteld van een immatriculatieattest;

In de beslissing van 29/11/2011 haalt de arts-adviseur aan dat het blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en tegenpartij beweert het tegenovergestelde!;

Tegenpartij beweert zonder enige grond dat ze familie, vrienden of kennissen heeft in haar land van herkomst;

Dit zijn zuiver beweringen die op niets staven. Tegenpartij veronderstelt!

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, beweert tegenpartij dat ze haar plan moet trekken in Marokko, dat ze financieel kan geholpen worden door AMO, CNOPS of CNSS:

Tegenpartij gaat er vanuit dat betrokkene kan werken. Hoe kan betrokkene werken als ze ziek is? Dit is weer een bewijs van zuivere veronderstelling van tegenpartij dat op niets staat!;
Het is een algemene motivatie zonder enige uitleg over de persoonlijke medische situatie van verzoekster!;
Het is een advies à peu près en we zullen dan wel zien!;"

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Aangezien verzoekster als enig middel de schending opwerpt van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.*

Verzoekster meent dat voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaarde. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing dd. 29.11.2011 gestoeld is op veronderstellingen en dat zij het recht zou hebben op verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In antwoord hierop laat de verwerende partij vooreerst gelden dat verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

" De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters dossier door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat haar medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Er worden medische elementen aangehaald voor G. M. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 24.11.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde:

'Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Marokko.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Betrokkene heeft geen nood aan mantelzorg en kan reizen.' Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Marokko. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De specifieke gezondheidszorg die betrokkene nodig heeft is een deel van de primaire gezondheidszorg.

Behandeling van zulke aandoeningen is beschikbaar op het primaire niveau. Poliklinieken zijn tot op zekere hoogte geïntegreerd in de primaire gezondheidszorg. 200 gezondheidscentra verspreid over het land bieden deze zorgen aan binnen de primaire gezondheidszorg.

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, kunnen we naar enkele instanties en projecten verwijzen waarop betrokkene beroep kan doen. Zo is er AMO. AMO staat voor Assurance Médicale Obligatoire. Het is opgericht voor werknemers uit zowel de publieke als uit de private sector. De werknemers en de werkgevers dienen een bijdrage te leveren. Ze moeten 54 dagen van bijdrage leveren in een periode van 6 maanden kunnen aantonen, voorafgaand aan de ziekte alvorens ze kunnen profiteren van de financiële steun van de AMO. Er zijn verschillende aandoeningen en behandelingen die deels worden terugbetaald door de CNOPS (publieke sector) en de CNSS (private sector) -> zie hiervoor ook de website van ANAM. Er kan eveneens verwezen worden naar Ramed. Ramed staat voor Régime d'assurance médicale des économiquement démunis. Het is één van de verschillende luiken van de dekking van de medische basiszorg. Het is gebaseerd op principes van sociale bijstand en nationale solidariteit. Het regime is bedoeld voor de economisch zwakkere die geen deel uitmaken van de systeem van de verplichte ziekteverzekering (AMO). De mensen die kunnen profiteren van dit regime zijn zonder onderscheid gedekt door deze vorm van ziekteverzekering. De zorgen worden verstrekt in de publieke ziektehuizen, andere publieke gezondheidsinstellingen of diensten die afhangen van de Staat. Ook medicatie valt hieronder.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt tevens dat betrokkene werkbekwaam is. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko — het land waar zij tenslotte 32 jaar verbleef— geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: de vernietigde instructie van 19.07.2009, meer bepaald de criteria "ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/183/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Integenstelling tot hetgeen verzoekster beweert, wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, beslist dat:

- er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland;*
- verzoekster geen nood heeft aan mantelzorg en kan reizen;*
- verzoekster werkbekwaam is;*

De bestreden beslissing is derhalve geenszins gebaseerd op 'veronderstellingen', doch wel op een grondig gevoerd medisch onderzoek en tevens op een grondig gevoerd onderzoek naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekster geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Marokko behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekster ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Marokko, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Het loutere feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, kan uiteraard niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster blijft in gebreke om haar kritiek aan de hand van concrete elementen te staven.

Waar de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid overweegt dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster absoluut niemand meer zou hebben in Marokko -het land waar zij tenslotte 32 jaar verbleef, merkt de verwerende partij op dat verzoekster zich beperkt tot de ongestaafde kritiek dat deze overweging op geen enkele grond is gebaseerd. Verzoekster laat evenwel na om aan te tonen dat deze motivering van de gemachtigde kennelijk onredelijk is.

Verzoekster betwist deze motieven als dusdanig ook niet.

Verzoekster is niet ernstig waar zij stelt dat de bestreden beslissing impliceert dat verzoekster in het land van herkomst "haar plan moet trekken ". Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat geen grondig onderzoek zou zijn gevoerd naar de financiële toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid reikt in de bestreden beslissing instanties en projecten aan waar verzoekster een beroep op kan doen, bij een terugkeer naar Marokko. Verzoekster wordt bijgevolg geenszins aan haar lot overgelaten.

In zoverre verzoekster kritiek levert op het feit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelt dat verzoekster werkbekwaam is, verwijst de verwerende partij naar het omstandige advies van de arts-adviseur. De arts-adviseur kwam na grondig en zorgvuldig onderzoek immers tot het besluit dat verzoekster inderdaad werkbekwaam is.

Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de overwegingen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op niets zouden gebaseerd zijn. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing, betekent niet dat deze beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeksters kritiek is niet dienstig.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kunnen beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij laat gelden dat uit het grondige advies van de arts-adviseur én uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, afdoende blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de persoonlijk medische situatie van verzoekster. Verzoeksters kritiek is niet dienstig.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. Verzoekster poneert in haar verzoekschrift dat ze "het recht op vestiging (heeft) op basis van het artikel 9 Ter van de wet van 15/12/1980", maar dit kan niet gelezen worden in het betrokken wetsartikel, derwijze dat verzoeksters betoog juridische grondslag mist. De Raad leest in deze wetsbepaling wel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf kan ingediend worden op grond van medische redenen waarover de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde zal oordelen, hierin bijgestaan door een ambtenaar-geneesheer indien de aanvraag ontvankelijk is.

2.5. De Raad stelt verder vast dat verzoeksters betoog "In de beslissing van 29/11/2011 haalt de arts-adviseur aan dat het blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en tegenpartij beweert het tegenovergestelde!" feitelijke grondslag mist. Immers

staat duidelijk in het verslag van de arts-adviseur van 24 november 2011 – dat aan verzoekster samen met de bestreden beslissingen onder gesloten omslag werd overgemaakt – het volgende te lezen:

“De zieke lijdt niet op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Marokko.”

De gemachtigde van de staatssecretaris geeft de conclusie van de arts-adviseur letterlijk weer in de eerste bestreden beslissing. Derhalve wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing geenszins *“het tegenovergestelde”* beweerd van wat de arts-adviseur in zijn advies neerschreef zoals verzoekster ten onrechte aangeeft in haar verzoekschrift.

2.6. Waar verzoekster betoogt *“Tegenpartij beweert zonder enige grond dat ze familie, vrienden of kennissen heeft in haar land van herkomst; Dit zijn zuiver beweringen die op niets staven. Tegenpartij veronderstelt!”*, merkt de Raad op dat verzoekster, gelet op haar geboortedatum die weergegeven wordt in de eerste bestreden beslissing, op dit ogenblik een veertigjarige dame is. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster de Schengenzone in november 2003 is binnengekomen. Verzoekster heeft aldus haar eerste 32 levensjaren in Marokko doorgebracht. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld in de eerste bestreden beslissing en wordt door verzoekster niet betwist. Verwerende partij kon hieruit redelijkerwijze afleiden dat ze aldaar nog vrienden en familieleden heeft. Gelet op het voorgaande, is de Raad dan ook de mening toegedaan dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris *“zonder enige grond”* beweert dat zij familie, kennissen of vrienden zou hebben in haar land van herkomst. Daarenboven laat verzoekster na desbetreffende argumentatie in de eerste bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen te weerleggen. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de redelijke gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris uit niet betwiste feiten volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

2.7. Waar verzoekster stelt dat ze qua financiële toegankelijkheid *“haar plan moet trekken in Marokko”*, dient de Raad op te merken dat dit niet kan gelezen worden in de eerste bestreden beslissing derwijze dat verzoeksters kritiek feitelijke grondslag mist. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de verschillende instanties en projecten in Marokko waarop verzoekster een beroep kan doen om financiële steun te verkrijgen. Daarenboven laat verzoekster – wederom – na desbetreffende argumentatie in de eerste bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen te weerleggen.

2.8. Waar verzoekster betoogt dat de *“tegenpartij er vanuit (gaat) dat betrokkene kan werken. Hoe kan betrokkene werken als ze ziek is? Dit is weer een bewijs van zuivere veronderstellingen van tegenpartij dat op niets staat.”*, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee volledig voorbijgaat aan het verslag van de arts-adviseur van 24 november 2011 waarin deze uitdrukkelijk, na grondig onderzoek van de door verzoekster overgemaakte medische documenten, tot de vaststelling komt *“betrokkene is werkbekwaam”*. Derhalve kan verzoekster niet voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die zijn beslissing volledig steunt op dit advies, dienaangaande een zuivere veronderstelling heeft gemaakt. Verzoekster toont ook niet aan dat ze werkonbekwaam is.

2.9. Verzoeksters kritiek dat de eerste bestreden beslissing gekenmerkt wordt door *“(…) een algemene motivatie zonder enige uitleg over de persoonlijke medische situatie van verzoekster”* kan niet gevolgd worden. De eerste bestreden beslissing verwijst immers naar de evaluatie van de door verzoekster aangebrachte medische elementen door de arts-adviseur, die opgenomen is in diens verslag van 24 november 2011, en geeft hiervan de conclusie weer. Eveneens wordt er een analyse gemaakt betreffende de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijke opvolging door een specialist, in concreto voor de specifieke aandoening die verzoekster heeft. Verzoekster betwist desbetreffende motivering niet, zodat deze beoordeling als vaststaand kan worden beschouwd. Met haar betoog dat het een *“advies à peu près”* betreft, kan ze de motivering van de eerste bestreden beslissing niet onderuit halen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA